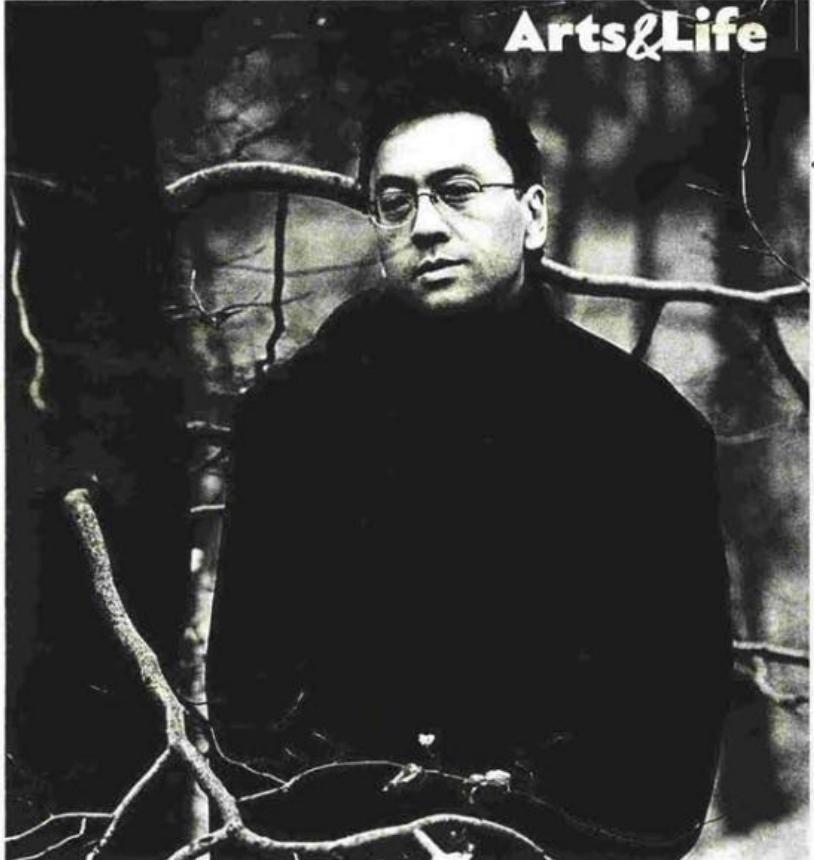

**ΤΟ ΒΙΒΑΙΟ
ΤΗΣ ΕΒΑΛΜΑΛΛΣ**

KAZOYO ISIGKOYU
«ΟΤΑΝ ΗΜΑΣΤΕ
ΟΡΦΑΝΟΙ»,
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΡΓΥΡΟ
ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ,
ΕΚΔ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ,
ΣΕΛ. 432

Ενα ατμοσφαιρικό νουάρ μυθιστόρημα για τη μνήμη, την παιδική πλοκή, την ανάγκη επιστροφής στις ρίζες και την αναζήτηση των γονέων, από τον νομπελίστα Καζού Ισιγκούρο

ΦΩΣ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

Ιως να υπάρχουν και εκείνοι που είναι ικανοί να συνέχισουν τη ζωή τους και να αποδεσμευθούν από τέτοιες έννοιες. Άλλα για κάποιους από εμάς, η μοιά μας είναι να βλέπουμε τον κόσμο όπως τα ορφανά και να φάνηκαν χρόνια ολόκληρα τις σκέψεις των χαμένων γονιών. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο παρά να προσπαθούμε να φέρουμε εις πέρας την αποστολή μας, δύο καλότερα μπορούμε, και μέχρι αυτό να εκπλαρωθεί, δεν μας επτρέπεται να πουχάσουμε». Θα μπορούσα να είναι η ιστορία της ζωής του. Ο συγγραφέας, εξάλλου, ως τετέκτηβ, αυτό αναζητά μια ζωή, την αλήθεια της παιδικής του πλοκίας, τον γρίφο των παιδικών του χρόνων προσπαθεί να λύσει. Πέσο μάλλον ο νομπελίστας Καζού Ισιγκούρο, γεννημένος στο Ναγκασάκι της Ιαπωνίας το 1954, αλλά Βρετανός υπήκοος πα, εφόσον πήγε στη Βρετανία με την οικογένειά του σε πλικιά πέντε ετών.

Στο βιβλίο, γεννημένος στη Σαγκάν στις αρχές του 20ού αιώνα, ο Κρίστοφερ Μπανκς, ο πρώας του, μένει ορφανός στην πλοκία των εννέα χρόνων. Ετοιμόρρωσε, ο Κρίστοφερ Μπανκς, ως ο διασημότερος τετέκτηβ της Βρετανίας με υποθέσεις που συζητούνται και προκαλούν το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης, τη δική του ανεξχνίστηκε υπόθεση τη θεωρία καρφί στην καρδιά. Οι γονείς του εξαφανίστηκαν μιστηριώδης στη Σαγκάν, όταν ο Μπανκς ήταν μικρός. Γ' αυτό κι εποτέρφει. Όλοι, εξάλλου, κάποτε εποτέρφειν. Σε μια Σαγκάν όπου μαζεύονται πα τα τόμπανα του πολέμου, ελπίζοντας αυτή τη φορά να ρίξει φως στο επώδυνο και αβέβαιο παρελθόν του. Όμως όλα έχουν αλλάξει: η πόλη, οι άνθρωποι, οι αβεβαιότητα που χαρακτηρίζει πα τις δικές του αλλά των άλλων τις αναμνήσεις. Ωστόσο εκείνος, προκειμένου να μάθει, θυσιάζει τα πάντα: «Υπήρχε κάποτε μια γοναίκα. Παλιά. Άλλα πάρε κι αυτή τον δρόμο που πήραν και όλα τα υπόλοιπα... Εν ολίγοις, το καθήκον μου στάθηκε εμπόδιο σε πολλά πράγματα».

Ενα ατμοσφαιρικό νουάρ μυθιστόρημα για τη μνήμη, την παιδική πλοκή, την ανάγκη επιστροφής στις ρίζες, την αναζήτηση των γονέων, που ωστόσο αποτελεί και τη διακαν αναζήτηση εαυτού. Πώς μπορείς να φτάσεις, εξάλλου, ώς την αυτογνωσία, όταν κατ' ουσίαν αγνοείς το ποιος είσαι. Κι έτοι άπαρις, ποια να βιαφτίσεις πατρίδα, εκείνη που επισφαλώς θυμάσαι ή την άλλη που σ' αγκαλιάζει και σε φέρνει ώς εδώ. Την πατρίδα των παιδικών του χρόνων αναζητά και σε συγγραφέας και ο τετέκτηβ. Με το δικό του «δυτικο-ανατολικό στυλ» που τον ξεχωρίζει, τον βραβεύει, ωστόσο για πάντα τον καθιστά ορφανόν.

Ας θυμηθούμε τη μεγάλη συγγραφική πορεία του Καζού Ισιγκούρο: Με το πρώτο του μυθιστόρημα «Χλοϊμί θέα των λόφων» κέρδισε το βραβείο Winifred Holtby. Το δεύτερο μυθιστόρημά του «Ένας καλλιτέχνης του μειωτού κόσμου», βραβεύτηκε με τα βραβεία Whitbread και Scanno, στην Ιταλία, ενώ πήταν επίσης υποψήφιο για Booker. Το 1989, με «Τ' απομεινά μιας μέρας», κέρδισε το Booker και έγινε διάσημος σ' όλο τον κόσμο.

Το επόμενο μυθιστόρημά του «Ο απαργύρωτος» τιμήθηκε με το βραβείο Cheltenham. Το 1995 του απονεμήθηκε ο τίτλος Officer of the Order of the British Empire/OBE, και το 1998 χρίστηκε από το γαλλικό κράτος Ιππότης των Τεχνών και των Γραμμάτων. Το μυθιστόρημά του «Τότε που ήρασαν ορφανοί» ήταν κι αυτό υπόψη για Booker. Ακολούθησαν το μυθιστόρημα «Μη μ' αφήσεις ποτέ», που συμπεριλήφθηκε από το «Time» στον κατάλογο με τα 100 ομαντικότερα μυθιστορήματα στην αγγλική γλώσσα από το 1923, ο συλλογή διηγημάτων «Nuxterinā» και το μυθιστόρημα «Ο θαυμένος γίγαντας».

Το 2017 τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας, επειδή, σύριφωνα με την ανακοίνωση της Σουνδικής Ακαδημίας, «αποκάλυψε στα μεγάλης λογοτεχνικής δύναμης μυθιστορήματά του την άβυσσο κάτω από την φευδαρισθού πας ότι είμαστε συνδεδεμένοι με τον κόσμο». Άλλα απ' ότι αποδεικνύεται με το μυθιστόρημα «Οταν ήμαστε ορφανοί», για τον Καζού Ισιγκούρο τίποτα δεν είναι αρκετό.